

Kondor Katalin: Nem hallgathatunk

2025 október 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Végre el kell – kellene – jönniük azoknak az időknek is, melyekben nem mindenféle háborúpárti alakok ülnek a nyakunkon.

F?képp mi, civilek, akiknek a véleményére eddig sem igazán hallgatott a világ. Minek is hallgatna, hiszen bolygónk

sorsát mindig is a nagyhatalmak, a „nagy emberek” döntötték el, sohasem azok, akiknek valójában a saját otthonuk, saját nézeteik és életük függött attól, hogy miképpen alakul a világ sorsa. Magyarán ki vagyunk rekesztve saját életünkbe? Már régen – tegyük hozzá! S bár kibírtuk a világháborúkat, az ilyen-olyan, nem túl hatékony lázadásokat, most éppen ott tartunk, hogy mindegy, mit mond bárki is, legyen ? akár a világhatalom legfontosabb szereplője, akkor sem érdekes, amit mond, amit akar, mert a feneked?k társaságokba tömörültek, s onnét óhajtának támadásokat indítani minden ellen, ami még normális ebben a világban, függetlenül attól, hogy annak a támadásnak létezik-e igazsága vagy sem.

Aligha hinném, hogy ezen megállapítást joggal tudná cáfolni bárki is, jóllehet naponta tapasztalhatjuk, hogy háborús zsákmányszerző éhségükben micsoda kijelentésekre vetemednek Európa urai. Minap például olvashattuk, hogy tovább „d?lnek” a fegyverek Ukrajnába, persze uniós finanszírozással. Ez id? tájt éppen Finnország közölte, hogy százmillió euróval járul hozzá az Ukrajnának szállítandó – állítólag immár sokadik – fegyvercsomag megvásárlásához. Lelkük rajta, mégis kérdésünk: mi ez, ha nem háborúpártiság? Ami egyébként az EU tagságát illet?en nem lep meg bennünket, csak éppen nem kellene sunnyogni, hanem az unió tagországainak külön-külön kellene megnyilvánulniuk a tekintetben, hogy mi az elképzelésük, mi az üzenetük saját népeik számára a háborúságot illet?en. Err?l kellene nyilatkoztatni ?ket, bár meglehet, az én hibám, de egyetlen Európához tartozó ország lakosainak véleményét eleddig nem hallottam arról, hogy kinyilvánították volna, akarnak-e háborúba keveredni akár az oroszokkal, akár az ukrán frontokra küldeni hadköteles férfiakat vagy sem? Ha igen, rajta! Küldjenek. Bár arról is készíthetnének közvélemény-kutatásokat, hogy vajon mit szólnak ahhoz, s f?képp miként indokolják Európa országainak roppant demokratikus vezet?i azt, hogy lényegében az orosz–ukrán háborúságot az amerikaiak robbantották ki, mivel korábban jó néhány emberüket – ez persze a zseni Biden idejében történt – Ukrajnába küldték, hogy miniszteri „trónokat” foglaljanak el. Mely hatalom hagyta volna ezt – kérdezik a naivok, köztük magam is –, hogy ilyesmi megtörténjen? Úgy látom, ezzel a különös jelenséggel, a politikában ezt talán puccsnak nevezik, a fogalom megmagyarázását illet?en nem sikerült megbirkózni. Talán csak az afrikai államokban fordultak el? korábban ilyen trükkök, Európában nemigen.

Szeretném hangsúlyozni, sosem voltam külpolitikai szakért?. Mi több, nem is szeretnék az lenni. Ám arra sokan igényt tartanánk, hogy civilként végre mindenki elmondhassa kifogásait arról, hogy az EU – melynek ugyebár tagjai vagyunk – hová sülyedt. Miért nem küzd a háború ellen? Miért özönlenek továbbra is a fegyverek Ukrajnába? Miért nem tisztázzák végre az orosz–ukrán háború kirobbanásának indokait?

Megannyi kérdés, válasz nélkül. Rendben! Csak akkor ne méltóztatásnak nekünk demokráciáról papolni, tisztelt Európai Unió s e szervezet tagjai! Beleértve a magyar uniós képvisel?inket is. Ugyanis tetszik vagy éppen nem tetszik bárkinek is, nem számít a szavunk! Immáron ennyi tagsági id? után csak arra volnánk kíváncsiak, hogy a békemeneteknek van-e még kell? erejük ahhoz, hogy ezt a „titokzatos” fenekedést s ennek kiötl?it valaha is bemutassák nekünk. A gyökerekig leásva! Tudom, a naivnál is naivabb kérdések ezek. Ám végre el kell – kellene – jönniük azoknak az id?knek is, melyekben nem mindenféle háborúpárti alakok ülnek a nyakunkon, hanem éppen ?ket fogjuk lecsendesíteni, netán még felel?sségre is vonni azért, amiért elrontották az életünket. Tetszik, nem tetszik, ugyanis életünk nem a saját kezünkben van, hanem vagy egyik, vagy másik – úgymond – jelenlegi nagyhatalom kezében.

Ne adja Isten, de úgy t?nik, ismét nehéz id?k jönnek. A feneked?k – határainkon kívül és belül – továbbra is készül?dnek. Megvásárolt, alkalmatlan emberek igyekeznek csoportok élére állni, s minden er?vel megakadályozni, hogy mi, Európa egyik kis országaként a magunk útján járjunk. Beindultak a rágalomhadjáratok is. Mi ez, ha nem diktatúra? A múlt tehát visszaköszön. Sokan érezzük, nehéz id?k jönnek. Azaz máris itt vannak, hiszen dolgoznak a rágalmozók g?zer?vel, kivált, mert Magyarországon is választások közelednek. s bizony, egyel?re nemigen értünk el sok sikert ellenük, ezt még saját sorsommal is bizonyíthatom, ha kell. A „mutogatós” bácsi, aki pedig mindenek ellenére hatalmas sikereket ért el az Európai Unió elitjeinek köreiből, továbbra is sikeresen gy?jti háborús terveire a pénzt, a családját meg szünet nélkül költekezik, házakat, divatholmikát, nyaralókat vásárolgatnak. Mutatva nekünk, ilyen egy mai háború. Mármint a kiválasztottak számára. Tehát a háborús „divat nem halad, csak visszaváltozik”. Csak azt nem értem, miért hallgat Európa. Bocsánat, de „bosszúból” hadd idézzem Pet?fi gyönyör? versét – amelyik nem gyönyör? persze –, az Európa csendes, újra csendes... cím?t: „Európa csendes, újra csendes, / Elzúgtak forradalmi ... / Szégyen reá! lecsendesült és / Szabadságát nem vívta ki.” Nem bizony!

Kondor Katalin

A szerző újságíró

www.magyar nemzet.hu

Ajánló